

at der spares 2 Mill. Kr., men det foreslaas, at Ministeren faar Bemyndigelse til at afvige fra Fordringen om, at der skal bruges 3 Mill. Kr. i 1927—28, som Loven af 1923 forudsætter, saa at han kan nøjes med at bruge 1 Mill. Kr. Hvorfor sker nu dette? Ja, hvis det var for at spare de 2 Mill. Kr., som jeg finder er et alt for ringe Beløb, vilde jeg selvfølgelig sige: Lad os saa spare dem, men det kan ikke være for at skaffe Balance paa Finansloven, Ministeren kommer med dette Lovforslag, saa vidt mig bekendt, behøves det ikke. Og hvis Ministeren i 1929—30 og de følgende Aar vil bruge de 2 Mill. Kr., der opspares i Aar, kan der ikke være Tale om, at de Penges kan bruges til Skattenedsættelser, eller hvad det ellers maatte være, det gaar ikke an. Vi havde tidligere indtil 1924 den Ordning, at en stor Del af de Bevillinger, Ministeriet anvendte, blev taget paa Tillægsbevillingsloven; hvis man et Aar bevilgede 5 Mill. Kr. til et eller andet Jernbaneanlæg, til en Materielanskaffelse til Statsbanerne, og kun brugte 3 Mill. Kr., saa opførte man ikke de 2 Mill. Kr., man havde sparet, paa næste Aars Finanslov, men paa Tillægsbevillingsloven som sparet fra det foregaaende Aar. Nu har vi paa Kontoen „Ekstraordinære Anskaffelser“ opsparret et Beløb fra de forløbne Aar paa lige tæt ved 2 Mill. Kr. Jeg er ikke nøje inde i, hvad der er brugt i indeværende Finansaar, men jeg gaar ud fra, at der er brugt paa det nærmeste de 3 Mill. Kr., og saa er der et Beløb paa godt 1,8 Mill. Kr.s Besparelse fra de foregaaende Aar. Hvis nu Ministeriet vil falde tilbage paa den gamle Trafik og sige: Det, vi har sparet fra de foregaaende Aar, bruger vi i det næste, vi opfører det ikke paa Finansloven, saa har Ministeren de 1,8 Mill. Kr. Jeg vilde sætte Pris paa at faa at vide, om det er Meningen — jeg vil gaa ud fra, at det ikke er det, thi ellers bliver der da ikke Spor af sund Fornuft tilbage i det, den ærede Ordfører sagde — at bruge de 1,8 Mill. Kr. plus den ene Million, for det betyder jo i Virkeligheden at bruge de 3 Mill. Kr.; det vil jo bare betyde, at man udadtil siger, at man kun bruger 1 Mill. Kr., men altsaa i Virkeligheden bruger de 3 Mill. Kr. Det er vel ikke Meningen, at de 1,8 Mill. Kr. skal bruges i det kommende Finansaar? Jeg gaar ud fra, at jeg kan faa det bestemte Svar: Nej, der bliver i det kommende Aar kun brugt 1 Mill. Kr.

Den højtærede Forsvarsministers Forelæggelsestale var ganske vidunderlig. Den højtærede Minister ynder aabenbart Sætningen, at man har Ordene til at skjule Tankerne med. Naar man læser Ministerens

Tale igennem, synes man, at det var lidt i Retning af et Mesterværk, Ministeren der præsterede, naar han skulde give det Udseende af, at den bebudede Nedsættelse paa 3½ Mill. Kr. paa de militære Udgifter paa Finansloven var et Led i Nedsæringspolitikken. Ministeren ved jo godt, at det er det ikke. Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Drøftelse af Ændringerne til Finansloven, for jeg forstaaer godt, at det ikke er det, vi skal drøfte her, men baade den højtærede Minister og Ordføreren ved jo — det vil jeg dog lige have Lov at fremhæve —, at naar vi ser efter paa Krigsministeriets Budget, hvad Nedsættelsen eller Nedbringelsen af Udgifterne reelt beløber sig til, saa naar vi til et Tal paa omkring 31 000 Kr. Man nedsætter Udgiften til Vaaben og Ammunition med 212 000 Kr. og til Musik med 15 000 Kr., men samtidig forhøjer man Udgiften til Flyvervæsenet med 196 000 Kr., og saa bliver den reelle Nedsættelse 31 000 Kr. Det kan ikke kaldes Nedsættelse, naar Ministeren foreslaar at spare et Par Hundrede Tusinde Kroner paa Kostforplejning, thi Ministeren vil selvfølgelig ikke give Mandskabet daarligere Kost i det kommende Aar, men Maden er blevet billigere. Det kan ikke kaldes Nedsættelse, at de Marketerere, der leverer Maden, kan levere den 200 000 Kr. billigere; det er en Følge af Pristallet, som jo ogsaa Tjenestemændene maa bøje sig for, og vi har aldrig kaldt det en Nedsættelse for Tjenestemændenes Vedkommende, at de maa følge Pristallet. Og naar Ministeren dernæst nævner, at han vil spare 668 000 Kr. paa Genindkaldelserne, saa kan man jo heller ikke kalde det nogen Besparelse, det er kun en Udskydelse. Det overrasker mig unægtelig meget, at Ministeren vil betegne det som en Nedsættelse; for er der nogen, der, de Gange jeg indskrænkede Genindkaldelserne, reducerede dem eller helt undlod dem, gentagne Gange har sagt: Det er ikke nogen Besparelse, saa skal du bare indkalde saa mange flere næste Aar — saa er det Venstre, det har de Gang paa Gang ladet mig vide. Nu kommer den højtærede Minister, som sagt, og foreslaar noget ganske tilsvarende og kalder det Nedsættelse. Skulde det virkelig være en Nedsættelse, saa maatte Ministeren komme med et Forslag om, at de 2 × 28 Dage, som Fodfolket skal indkaldes, reduceres til 1 × 28 eller 2 × 14 Dage. Dette, at han et enkelt Aar nøjes med et mindre Antal Genindkaldelser, betyder, som sagt, bare, at han næste Aar skal have saa mange flere, hvis han da ikke, hvad han ikke har